

Kategoria: Polityka Zdrowotna

Opublikowano: sobota, 22, grudzień 2018 08:29

Bernadeta Skóbel

Odsłony: 721

Dyspozycja art. 70 ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta nie zawiera jakichkolwiek przesłanek definiujących pojęcie stopnia naruszenia praw pacjenta przez podmiot udzielający świadczeń zdrowotnych. Przepis ten zawiera jedynie nakaz kierowania się kryteriami miarkującymi wysokość kary, jednak same kryteria miarkowania nie są zawarte w przepisach. Tak wskazał WSA w Warszawie w wyroku z 23 października 2018 r. sygn. VII SA/Wa 1734/18.

Sąd wskazał, że to na organie – Rzeczniku Praw Pacjenta spoczywa obowiązek szczegółowego przedstawienia motywów, które legły u podstaw nałożenia kary, mieszczących się w ramach przyznanych przez prawodawcę. W realiach rozpatrywanej sprawy, Sąd wskazał, że zasadnie organ odniósł się do stwierdzonych naruszeń, opisując je indywidualnie z uwzględnieniem całokształtu okoliczności sprawy, w tym również zachowania podmiotu i okresu trwania stanu sprzecznego z przepisami.

Sąd podzielił ocenę organu, że naruszenie prawa do dokumentacji medycznej w postaci udostępniania jej na pisemny wniosek osoby uprawnionej kwalifikuje się jako naruszenie poważne i wobec tego kwota bazowa została adekwatnie wskazana. Również uzasadniono w decyzji przyjęcie długotrwałego naruszenia praktyk udostępniania dokumentacji medycznej na pisemny wniosek, która to praktyka trwał dłużej niż rok. Skala stwierdzonych naruszeń została należycie uzasadniona.

Źródło: [CBOSA](#)